

[Indenrigsministeren]

partiet stemte imod, og det er derfor naturligt, at Fremskridtspartiet nu ser en lejlighed til at gentage sit tidligere synspunkt, det er der egentlig megen politisk logik i. Til gengæld finder jeg det både unaturligt og skuffende, at De Konservative og Venstre i dag er på vild flugt fra de principper og den brede enighed, der hidtil har været om jugoslaverloven. For at sige det neddæmpet finder jeg det lidt sølle, at de to partier stikker halen mellem benene, når tidspunktet nærmer sig for, at loven skal efterlevs i praksis og de første bosniske krigsflygtninge skal have påbegyndt deres asylsagsbehandling.

Når regeringen ikke har ønsket at ændre på ordningen med midlertidig opholdstilladelse og herunder 2-års-grænsen for udskydelse af asylsagsbehandlingen, skyldes det først og fremmest to forhold:

For det første har UNHCR i marts 1994, altså for ganske kort tid siden, tilkendegivet, at man nu anser det som et passende og ønskeligt mål, at landene under hensyn til den lange periode, i hvilken krigsflygtningene har levet i eksil, tildeler de pågældende en mindre usikker status. I den forbindelse har UNHCR bl.a. også peget på gennemførelse af asylsagsbehandling i henhold til flygtningekonventionen.

For det andet synes de stadig skiftende forhold i det tidligere Jugoslavien ikke at kunne begrunde, at der ændres på den ordning, der er fastsat i jugoslaverloven af et meget bredt flertal i Folketinget. Hvordan regeringen i øvrigt vil forholde sig til de bosniske krigsflygtninge, fremgår jo klart af redegørelsen om de bosniske krigsflygtninge i Danmark og det ledsagende lovforslag, som vi debatterede i sidste uge. Konklusionen er, at der så hurtigt som muligt skal ske en forbedring af deres daglige forhold. At stemme imod det er ikke blot en flugt fra de grundprincipper, vi tidligere var enige om i Folketinget, man kan også sige, at det er udtryk for partitaktik, når den er værst, og med de bosniske krigsflygtninge som ofre.

Jeg vil godt slutte med at sige: Det er ikke rart at opleve.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Denne forespørgsel, som vi nu er gået i gang med at behandle, kunne Fremskridtspartiet

faktisk godt have undværet, men desværre er den jo nødvendig.

Årsagen til, at vi overhovedet behandler dette problem, er en meget ulykkelig situation i det tidligere Jugoslavien, hvor alle bekriger hinanden, og hvor FN's indsats nærmest har lidt skibbrud. Der er indgået våbenhvile efter våbenhvile, der alle sammen er brudt efter kortere eller længere tid. Der skal ikke være tvivl om, at Fremskridtspartiet nærer den dybeste afsky over for blodsudgydelserne i Bosnien. Vi har den dybeste medfølelse med de mennesker, der har mistet familie, er blevet invalideret, eller har mistet alt, hvad de ejede.

En af konsekvenserne af borgerkrigen er, at mennesker er flygtet i hundredtusindvis, heraf mange til Danmark. Ifølge indenrigsministerens egne oplysninger til mig foranlediget af en lang række spørgsmål havde 18.087 personer fra Bosnien-Hercegovina den 24. april 1994 fået midlertidig opholdstilladelse i Danmark.

I henhold til 2-års-reglen i forbindelse med loven om midlertidig opholdstilladelse skal sagen nu tages op for 363 personers vedkommende, idet de til jul falder for fristen. Det er dog indtil videre kun et lille antal; i de kommende måneder vil det komme til at dreje sig om 1.320 personer i februar, 2.631 i august, 5.121 i september, 1.527 i oktober, 1.605 i december, og sådan vil det løbende være måned efter måned med større eller mindre tal.

I forbindelse hermed har indenrigsministeren ønsket en lang række ændringer i lovgivningen, som samlet er udtryk for forbedring af de pågældendes forhold. Vi burde fra Folketingets side for lang tid siden have udvist det, som med et godt gammeldags udtryk bliver kaldt rettidig omhu, ved at yde hjælpen i nærområdet, men nu, hvor der er små 20.000 bosniere i Danmark, er der andre måder end indenrigsministerens at angribe problemstillingen på.

I svarene til mig på de mange spørgsmål, jeg har stillet om denne sag, har indenrigsministeren gang på gang understreget, at 2-års-reglen om asylbehandling ikke kan forlænges, men at man skal have en anden lovgivning på området. For mig at se er der ikke noget som helst i vejen for, at Folketinget vedtager at forlænge denne periode til 3 eller måske endda til 4 år; det kræver rent faktisk kun en vedtagelse.